

Özet

Uluslararası sistem üzerinde yapılan tartışmalar içinde ABD merkezli görüşlere göre dünya artık tek kutuplu bir yapıya ulaşmışken, Rusya ve Çin gibi büyük güçler kendilerinin de dahil olduğu çok kutuplu bir yapıdan söz etmeye başlamışlardır.

Literatüre göre uluslararası sistem kutuplu olarak tanımlandığında bir merkez ve perifer ilişkisinden de söz etmek gerekmektedir.

Oysaki günümüz dünyası artık Soğuk Savaş yıllarının merkez - perifer ilişkisinden uzaklaşmıştır ABD- Rusya - Çin çerçevesinde dile getirilen çok kutupluluk söylemi bu ülkelerin kendilerine ait yeniden birer perifer yaratma arzularını da ortaya çıkarmaktadır. Fakat uluslararası alanda devletlerin artık sistemsiz kısıtlamalar yerine diğer devletlerle serbest ve çoklu ilişkiler geliştirmek istediği ve eğiliminde olduğunu görmekteyiz. Bu duruma uluslararası politikada desentralizasyon yani merkezlesizleşme demektedir.

Bu merkezlesiz yapıda, eski iki kutuplu yapılanmanın taşıdığı özelliklerinin rağmına, orta güçler olarak tanımlanan ülkelerin de önemli bir ağırlığa sahip olduğu görülmektedir. Bu nedenle bir orta güç olarak Türkiye, hem uluslararası alanda, hem de kendi bölgesinde ağırlığını ve etkinliğini artırmak çabası içindedir. Yine bu nedenle Türk dış politikasında statükocu geleneğin dışında revizyonist eğilimler ve çok boyutlu/çok bölgeci proaktif girişimler gözlemlenmektedir.

Giderek Merkezlesizleşen Uluslararası Politikada ve Esnek Güvenlik Yapılanması Döneminde Türk Dış Politikası.

Prof. Dr. Fikret BİRDİŞLİ - İnönü Üniversitesi Öğretim Üyesi

Türkiye'nin yeni paradigma arayışını anlamlandırmak için öncelikle "Merkezlesizleşme" kavramına açıklık getirmekte fayda vardır. Bu kavramın ortaya çıkışı ise uluslararası politikaya yönelik sistematik yaklaşımlarla açıklanabilir. Dünya siyaseti çok hızlı ve büyük dönüşümlerden geçmektedir. 1990 yılından önce dengede olan bir uluslararası sistem vardı; yani iki kutuplu bir yapılanma söz konusuydu. Ancak 1990 sonrası bu iki kutuplu yapılanmanın sona ermesiyle birlikte uluslararası sistemin nasıl şekillendiği ve nereye evrildiği uzun süre tartışıldı.

İlk başlarda Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) tek kutup olarak kalıp kalmayacağı tartışılıyordu. Fakat zamanla Amerika'nın tek başına bu yükü kaldıramayacağı ortaya çıktı. Ekonomik, askeri ve yumuşak güç açısından eskisi gibi güçlü olmadığı gözler önüne serildi. Özellikle 11 Eylül saldırıları, Afganistan ve Irak'taki Amerikan müdahalelerinin beklenen sonuçları vermemesi, bu durumu göstermektedir. Ardından, çok kutuplu bir dünya tartışması yaygınlık kazandı. Bu fikir, özellikle Rusya ve Çin tarafından dile getirilmeye başlandı.

Uluslararası ilişkiler akademisyenleri arasında dünyanın yeni düzeninin çok kutuplu olup olmayacağı, eğer öyleyse bu kutupların kimlerden oluşacağı üzerine yoğun tartışmalar yapılmaktadır. Ancak kişisel kanaatimce dünyanın çok kutuplu bir yapıya evrildiğini ileri sürmek doğru olmayacaktır. Elbette Rusya ve Çin'in bu yeni düzende önemli aktörler olduğu aşikardır. Ancak uluslararası sistemin bu ülkelerin beklentilerine uygun olarak çok kutuplu bir dünya olarak tanımlanması doğru bir yaklaşım olmayacaktır.

Çünkü kutupluluk meselesi, özellikle Marksist teorilerde iyi açıklanan Merkez-Çevre (Center-Periphery) ilişkisini içeren bir yapıya sahiptir. Dünyayı yeniden kutuplu bir yapı içinde tanımladığımızda yeni bir merkez/çevre ilişkisinin varlığını kabul etmemiz gerekir. Örneğin iki kutuplu yapılanmada ABD ve SSCB'nin merkez ülkeleri oluşturduğu ve etraflarında müttefiklerinin yer aldığı bir yapı söz konusuydu. Bu yıllarda Türkiye'nin dış politikası bir perifer ülke olarak aslında NATO'nun algıladığı bir dünya etrafında şekilleniyordu. Ama artık böyle bir sıkı ittifak tutumundan söz edemeyiz. Bir NATO ülkesi olmasına rağmen Türkiye'nin ihtiyaçları doğrultusunda Rusya'dan S-400 alması bunun bir örneği.

Merkez-Çevre Teorisi'ni John Galtung veya Immanuel Wallerstein gibi isimler modern dünya sisteminde dile getirmişlerdir. Bu ilişki, önemli bir teorik çerçeve sunmaktadır. Çünkü Merkez ülkeler, birbirleriyle doğrudan ilişki içindeyken, perifer ülkeler diğer perifer ülkelerle doğrudan ilişki geliştiremiyorlardı. Örneğin Türkiye, bir NATO ülkesi olarak, SSCB'nin periferinde yer alan bir ülkeyle doğrudan ilişki kuramıyordu. Hatta bu İki Kutuplu yapılanmanın dışında kalan ülkelerle bile, örneğin Bağlantısız ülkelerle ilişkileri asgari düzeydeydi.

Günümüzde ise Türkiye, eski Sovyet bağılı Orta Asya'daki Türk Cumhuriyetleriyle ve diğer ülkelerle doğrudan ilişkiler geliştirmektedir. Bu bağlamda dünyayı yeniden kutuplu bir şekilde ifade edebilmemiz için yeni bir Merkez-Perifer ayrımına ve ilişkisine ihtiyacımız vardır. Yani dünyayı kutuplu bir yapıda ifade edebilmek için Merkez-Perifer ilişkisi gereklidir. Çin ve Rusya, uluslararası politikada kendilerine yeni bir çevre yaratmak bir merkez-çevre ilişkisi geliştirmek isteyebilirler fakat artık dünya bu tarz sıkı bir ilişki için uygun değil.

27 Kasım 2024

Çünkü gerçek şu ki ABD, Rusya veya Çin çevrelerindeki eski müttefiklerine ya da diğer ülkelere eskiden olduğu gibi hegemonik bir eda ile söz geçirecek kadar güçlü değiller. Aynı şekilde, diğer ülkeler de bir “merkez-periferi” ilişkisi veya hiyerarşik bir düzen içerisinde kalma istek ve ihtiyacı içinde değiller. Bu nedenle klasik teorige yer alan ittifak tutumu ya da ardına takılma stratejileri reel durumu açıklamakta yetersiz kalıyor.

Bu durum, uluslararası politikada yeni bir “sistem arayışını” beraberinde getirmektedir ve ülkelerin dış politika çabaları da muhtemel bir düzende kendilerine uygun konum arayışlarını ifade etmektedir. Bu durum dünyanın hemen her bölgesinde kendini gösteriyor. Bu bağlamda Türk dış politikasına baktığımızda, Türkiye’nin ABD, NATO ve Avrupa Birliği ile yaşadığı krizlerde bu konum arayışının etkilerinden söz edebiliriz. Bu aktörlerle eskiden yaşanan sorunlar ittifak tutumu içinde çözülmeye çalışılırken şimdi alternatif arayışları öne çıkmaktadır.

Dolayısıyla bu süreçte Türkiye’nin NATO’yu ve NATO’nun da Türkiye’yi tartıştığını gördük. Alternatifler arandı: Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) gibi yapıların Türkiye için bir seçenek olup olamayacağı sorgulandı. Türkiye, yeni politika arayışında tarihsel hafızasında bulunan tüm politik/nostaljik argümanları adeta masaya koyup tek tek test etti. Örneğin, İslam Dünyası’yla olan ilişkilerimiz Batı’yla olan ilişkilerimizi ikame edebilir mi diye düşündük. Ancak Arap Bahar’ından bugüne kadar yaşananlar, bunun pek mümkün olmadığını ortaya koydu. Zira Arap Dünyası’nın kendisi de bir arayış içindedir. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar gibi ülkelerin politikalarında bu arayış net bir şekilde görülmektedir. Hatta Türkiye’nin Batı ile olan ilişkilerini biçimlendiren Cumhuriyetin kurucu anlaşmalarını bile tek tek sorguladık.

Analiz

Eski “merkez”lerinden kopan devletler, bu “merkezsizleşme” sürecini keskin bir şekilde değil, aşamalı olarak yaşamayı tercih etmektedirler. Örneğin Azerbaycan, Kazakistan ve Türkmenistan gibi ülkeler, Rusya’nın eski müttefiklerini bir arada tutma çabasına rağmen bağımsızlıklarını daha “bağımsız” dış politikalarla pekiştirmeyi arzulamaktadırlar. Ancak bu bağımsızlık, klasik anlamda bölgeden ve eski merkezlerinden keskin bir kopuş değil, daha çok yeni güç merkezleriyle dengeli ilişkiler kurma çabası şeklinde kendisini gösterdi.

Bu süreçte uluslararası örgütler ve 1990 sonrası ortaya çıkan esnek güvenlik yapılanmaları önemli bir rol oynamaya başlamıştır. NATO gibi klasik güvenlik örgütleri üyelerine belirli kurallar, misyonlar ve sorumluluklar yüklerken; yeni yapılar, daha esnek ve bağlayıcı olmayan ilişkiler

sunmaktadırlar. Örneğin Asya-Pasifik Bölgesi’nde Bölgesel Kapsamlı Ekonomik Ortaklık (RCEP), Dörtlü Güvenlik Diyaloğu (QUAD) ve AUKUS gibi yapılar bu özellikleriyle dikkat çekmektedir. Bu tür oluşumlar, geleneksel anlamda uluslararası örgütler değil, daha çok forum niteliğinde yapılar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Uluslararası politikada merkezsizleşme süreci, uluslararası sistemin dinamiklerini yeniden şekillendirmektedir. Devletler, klasik güç merkezlerinden koparak daha esnek, çok taraflı ve denge odaklı bir dış politika izleme arayışına girmektedir. Bu durum, güvenlikten ekonomiye kadar pek çok alanda yeni yapılanmaların önünü açmakta ve geleneksel uluslararası örgütlerin etkisini varlığını sorgulatmaktadır. Özellikle Asya-Pasifik bölgesinde kendini çok iyi gösteren bu yeni yapılanmalar, küresel siyasetin geleceğinde belirleyici bir rol oynayacak gibi görünmektedir.

Artık iki kutuplu yapılanma sona ermiştir ve ABD de dünyanın tek kutbu değildir. Bunun yerine ABD’nin yanı sıra Çin ve Rusya’nın da dahil olduğu çok kutuplu bir yapılanma da görülmeyecektir. Peki, uluslararası sistem nasıl tanımlanacaktır? Reel politika bu durumu nasıl açıklamaktadır?

Realist paradigma bir güçler hiyerarşisi içerdiği için devletler arasındaki ilişkiler genel anlamda bir güçler dengesi olarak ifade edilir. Bu dengenin kutuplulukla ifade edilmesi bir versiyon görünümüdür. Bu nedenle kişisel kanaatimce iki kutuplu yapılanmanın sona ermesiyle mevcut durum hala klasik güçler dengesi üzerinde ilerlemektedir. Fakat bu güçlerin hangi devletlerden oluştuğu ya da oluşacağı aşağı yukarı belli iken bu dengenin kırılımlarının nasıl ifade edileceği bir muammadır. Zira kutuplar arası Komünist/Kapitalist ideolojiye dayalı rekabet anlamını yitirmiştir. 1990 sonrası için bu bağlamda geliştirilen (medeniyetler teorisi gibi) teoriler ise gerçek durumu tam olarak açıklamakta yetersiz kalmaktadır.

Bu noktadan hareketle, uluslararası politikayı artık yeni bir düzlemde okumanın zamanı gelmiştir. Bilinen paradigmalardan ya da politikarlardan istifade edilebilir, ancak bunlar geleceği açıklamak için yetersiz kalacaktır. Mevcut durumu açıklayacak, geleceği tanımlayacak yeni bir anlayışa, kavramlara ihtiyaç duyulmaktadır.

Sonuç

Türkiye bu süreçte, diğer pek çok ülkede olduğu gibi, dış politikada arayış içinde bir salınım yaşamaktadır ve bu salınım reel politikayı açıklayacak ve geleceğe taşıyacak bir paradigma eksikliğinin sonucudur. Uluslararası İlişkiler literatüründe yer alan mevcut teori ve paradigmlar karşı

27 Kasım 2024

karşıya olduğumuz yeniçağı ve gelecek düzeni açıklamak için yeterli değildir. Zira tüm politikaları tek boyutlu bir paradigma altında yürütmek artık mümkün değil. Artık uluslararası ilişkiler ya da devletlerin dış politikaları homojen biçimde açıklanamamaktadır. Anlık, dönemsel ve bölgesel sorunları ayrı ayrı ele almak gerekmektedir. Uluslararası politikanın bu yeni durumunu “giderek merkezleşen” tabiri ile ifade etmek istedim. Benim anlatımındaki “merkezleşme” klasik paradigmanda açıklanan “anarşi” durumundan biraz daha farklı bir anlam içeriyor. Çünkü uluslararası politikanın evrildiği nokta açısından günümüzde uluslararası toplum ve uluslararası hukuk da önem ve ağırlık kazanmıştır. Uluslararası hukuk bilindiği gibi bir teamül hukukudur, bağlayıcılığı diğer hukuk sistemleri kadar güçlü değildir. Ancak uluslararası toplumun, uluslararası alanda yeni örgütlenmelerin ve uluslararası hukuka olan ihtiyacın gelişmesine koşut olarak daha fazla somutlaştığı ve önem kazandığı görülmektedir.

Uluslararası sistem ve güvenlik politikaları açısından merkezleşme süreci bir yanda uluslararası hukuk ve toplum kavramlarının önemi artarken diğer yanda devletlerin jeopolitik ve ideolojik ittifak tutumundan bağımsız olarak politikalar geliştirmelerine olanak sağlamaktadır. Artık ülkeler belli uluslararası örgütlere veya tek bir güce tam anlamıyla bağlı kalmadan, farklı ittifaklar kurmanın ve ilişkiler geliştirmenin yollarını aramaktadırlar. Yani örneğin bir NATO ülkesi bunu yapamaz veya yapmamalı gibi bir cümle artık anlamsız hale geliyor. Bu yeni dönemde artık ittifak tutumunu farklı okumak zorundayız. Fakat bu esneklik uluslararası toplumu, uluslararası hukuku tamamıyla göz ardı etmek anlamına gelmiyor. Zira küreselleşme, devletlerin birbirine olan bağımlılığını artırdığı gibi, devletler ve toplumlar arası etkileşim uluslararası hukukun ve örgütlerin etkisini de daha somut hale getirmektedir. Bu durum, klasik anlamdaki anarşik yapıyı da hafifletmektedir. Sonuçta sıkı ittifaklardan oluşan bir yapı yerini esnek örgütlenmeler bırakırken bu ara geçiş dönemi kendine özgü riskler de barındırmaktadır. Çünkü ara geçiş dönemleri her zaman risklidir. Bu dönüşümü yaşayan tüm ülkeler de kendine özgü riskler altındadır.

En nihayetinde bu ara geçiş döneminde Türkiye, dış politikasında tüm seçenekleri masaya yatırmakta ve test etmektedir. Ancak henüz tam istediği sonuçları alamamış değildir. Bu arada bir süredir Türkiye'nin dış politikasını söylemsel ve eylemsel boyutta biçimlendiren muhafazakâr paradigmanın bu testten geçemediğini ve önemini yitirdiğini söyleyebiliriz. İslam dünyası, ümmet birliği, yeni Osmanlılık gibi söylemlere dayalı bu nostaljik paradigmanın sahada beklenen sonuçları vermemesi üzerine Türkiye'nin Batı ve Avrupa Birliği ile yeni diyalog arayışları içine girdiğini görüyoruz. Fakat bu durum bu arada kurulan ilişkilerden tamamen bir kopuş anlamına gelmemekte. Çünkü devletler

diğer ülkelerle kurmuş olduğu ilişkilerde fikir birliği oldukları ve ayrıştıkları konuları birbirinden ayırt ederek yollarına devam etmektedirler. Örneğin Ortadoğu'ya yönelik politikalarda ittifak halinde olduğunuz bir devletle başka bir bölgede karşı karşıya gelebiliyorsunuz. Veya bir ülke ile belirli alanlarda yaşadığımız sorunlar diğer alanlarda ilişki geliştirmenize engel olmuyor. Bu durum Türkiye'nin Rusya, İran ve Çin ile olan ilişkilerinde çok açık biçimde görülmektedir. ABD ve Avrupa için de aynı şeyleri söyleyebiliriz. Zira bu ülkelerle çok sayıda sorun alanımız bulunmakla birlikte işbirliği yapma ihtiyacımız da bir realite olarak masada durmaktadır. Sonuç olarak Türkiye'nin dış politikasında geçmişe oranla daha fazla sorun alanları olduğu gibi daha fazla işbirliği gereksinimleri ve fırsatları da var. Örneğin Avrupa Birliği ile olan ilişkilerimize yansıyan sorun alanları aynı zamanda yeni işbirliği alanları olarak da kendini göstermektedir. Suriye krizi sonrası baş gösteren göçmen sorunlarında olduğu gibi. Dolayısıyla Türkiye'nin bu dönüşüm sürecinde uluslararası alandaki ve bölgesindeki değişimi iyi okuması gerekmektedir. Yek diğerini ikame eden politikalar arayışı yerine, geçiş döneminin ve esnek güvenlik yapılanmasının gerektirdiği duyarlı, çoklu gerçekçiliğe dayalı reel politikalar takip etmek zorunluluğu hasıl olmuştur. Geçmişe ait kolonyalizm/hegemonya söylemlerine dayalı Batı karşıtlığı veya Orta Asya, Ortadoğu gibi bölgelere yönelik nostaljik eğilimler ile ütopyik uluslararası politika vizyonlarından beslenen refleksif politikalar yeni dönemin ihtiyaçlarına uygun politikalar geliştirmemize engel durumlarıdır. Bunlar düşünce dünyamızdan ve pratiklerimizden hızlıca tasfiye edilmelidir.

27 Kasım 2024

Yazar Hakkında

Prof. Dr. Fikret BİRDİŞLİ - İnönü Üniversitesi Öğretim Üyesi

Prof. Dr. Fikret Birdişli, İnönü Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı Başkanı ve aynı zamanda Stratejik Araştırmalar Merkezi Müdürü olarak görev yapmaktadır.

Çalışmalarında güvenlik teorileri, stratejiler, uluslararası politika ve dış politika gibi konulara yoğunlaşan Birdişli, güvenlik felsefesini geliştirmek için eleştirel çalışmalara ve Kartezyen felsefeye özel ilgi göstermektedir. Ayrıca güvenlik çalışmalarını Batı-merkezcilikten uzaklaştırmak amacıyla Farabi ve doğu epistemolojisine özel bir yer vermektedir.

Prof. Dr. Fikret Birdişli, Uluslararası Politika ve Güvenlik dergisinin baş editörü ve Uluslararası Politika ve Güvenlik Çalışmaları Derneği'nin kurucu başkanıdır. İngiltere'de Coventry Üniversitesi'nde doktora sonrası çalışmalar yapan Birdişli, Belçika, Çekya ve Fransa'da da dersler vermiştir. Uluslararası güvenlik, uluslararası politika ve dış politika üzerine yayınlanmış beş kitabı ve çok sayıda makalesi bulunmaktadır. Bunun yanı sıra uluslararası kongrelerde sunduğu bildiriler ve elektronik harp teknolojileri üzerine profesyonel uzmanlığıyla da tanınmaktadır. İngilizce, Arapça ve Fransızcaya hakim olan Prof. Dr. Birdişli, evli ve üç çocuk babasıdır.

27 Kasım 2024**Türk Dış Politikasında Güncel Konular**

Küresel ve bölgesel rekabet uluslararası ilişkilerde baş döndürücü bir değişim ve dönüşümle sonuçlanmaktadır. Devletler arası savaşlar, iç savaşlar, terörizm, ekonomik ve teknolojik rekabet, artan nüfus artışıyla birlikte kıt kaynakların her geçen gün daha da kritik hale gelmesi, düzenli ve düzensiz göçler, salgın hastalıklar devletlerin güvenlik anlayışını hızla değiştirmekte, bu karmaşık ve hızla değişen gündemde karar almak ve uygulamak daha da zorlaşmaktadır.

Küresel ve bölgesel rekabette önemli rol oynayan Türkiye bu gelişmelerden önemli derecede etkilenirken, uluslararası politikada da etkin rol oynamaktadır. Bu açıdan Türk dış politikasında alınan kararlar Türkiye'nin güvenliğinde de temel rolü oynarken aynı zamanda bölgesel ve küresel gelişmeleri de önemli ölçüde etkilemektedir.

Uluslararası İlişkilerdeki gelişmeleri yakından takip etmek ve doğru okumak, dış politikada karar almak konusunda temel rolü oynamaktadır. İlgili devlet kurumları kadar üniversiteler ve düşünce kuruluşları da bu süreçte önemli rol oynamaktadır. Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen bu proje ile Türk Dış Politikasında Güncel Konuların, bu konudaki uzmanlar ile tartışılması, ele alınması ve Türk Dış Politikasında alınacak kararlara ışık tutması amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen Kapadokya Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekan Vekili olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışmalarını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.